

[Klim Bøhnke]

telettelserne, som jeg netop har skitseret, kan jo bedst karakteriseres som idépolitisk striptease.

Regeringen vil inden længe løbe ind i en samlet befolkningsreaktion som fra den lille dreng i »Keiserens nye Klæder«. En hel befolkning vil berettiget råbe: »Jamen se, de har jo slet ikke noget på!«

Regeringen søger ganske vist at dække sig til med et meget lille figenblad; den pludselig så vigtige betalingsbalance er jo kommet i overskud. Jeg kan kun sige, at jeg i den forbindelse er meget enig med Frans Clemmesen, der i Politikens kronik fra i mandags skrev klogt og velargumenteret om, hvilken liden betydning betalingsbalancen egentlig har her på tærskelen til Europas forenede økonomi. Om ganske få år vil en debat om den danske betalingsbalance være lige så uinteressant som en debat om Fyns eller Bornholms betalingsbalance, og det virker derfor temmelig panisk, når regeringen lægger så megen vægt på afvigelsen fra de 27 års underskud. Hvis betalingsbalancen virkelig var en international målestok for de enkelte landes økonomiske formåen, ville Rumænien få topplacering, og en økonomisk supermagt som USA ville blive placeret som nummer sjok.

Derfor er det heller ikke så voldsomt interessant at se på den danske betalingsbalance, men jeg forstår da godt, at regeringen har brug for at vise nogle resultater; den har brug for at vise, at dens tid i regeringsposition ikke har været helt spildt, og så finder man altså en lille ændring på betalingsbalancen frem som det vigtigste resultat i de sidste mange år.

En konkret aktiv handling fra regeringen for at nedbringe statens udenlandske låntagning og dermed rentebelastningen af betalingsbalancen ville faktisk gøre bekymringerne om betalingsbalancen troværdige.

Regeringen skylder også Folketinget og befolkningen en troværdig forklaring på, hvad der nu skal ske ved overenskomstforhandlingerne. Som det fremgik af citaterne fra statsministerens åbningstale i oktober måned 1990, lagde man jo dengang vægt på, at det var en kombination af skattelettelser og forskellige andre tiltag, der skulle bære overenskomstresultatet igennem.

Nu, hvor planerne om på fornuftig og realistisk vis at anvende personskatterne som katalysator for et fornuftigt og konkurrenceforbedrende overenskomstresultat ikke længere er

muligt, hvad så? Det skylder regeringen befolkningen og ikke mindst Folketinget en forklaring på.

Vil man passivt se til, at forhandlingerne ender med resultater, der er destabiliserende for udviklingen i samfundsøkonomien? Eller – og her er der en mulighed – vil regeringen leve op til holde-fast-idealene og indlede realitetsforhandlinger med bl.a. Fremskridtspartiet om at gennemføre de meget vigtige skattelettelser?

Endelig er der det notat fra Finansministeriet, vi fik i går, og som viser, at heller ikke på spørgsmålet om udgifterne holder regeringens holde-fast-politik ret længe. 235 mia. kr. er blevet til 238,7 mia. kr. i udgifter for 1991. Regeringen søger ganske vist at argumentere med, at det blot er tekniske korrektioner, der helt tilfældigt bringer udgifterne ned på måltallet igen. Det skulle bl.a. være ændrede ledighedsskøn osv., der får skylden.

Men – og det er her, det afgørende kommer – hvis ledighedsskøn og andre ting resulterer i, at udgifterne skrider for statsfinanserne, ville det være mere troværdigt, om man stillede med forslag til andre steder at begrænse udgifterne frem for at argumentere med, at det blot er tekniske korrektioner.

Men bortset fra alt det, bortset fra fortidens fejl, vil jeg gerne fastslå i et ordvalg og en sprogbrug, som ikke kræver sproglig analyse eller mikroskop, at Fremskridtspartiet er parat til at medvirke, gerne både til kortsigtede og til langsigtede løsninger, hvis der vel at mærke arbejdes i den rigtige retning.

Og så er vi jo fremme ved finanslovsforslaget. Trækker det i den rigtige eller i den forkerte retning? Ja, efter vores mening er det uforskammede 30 mia. kr.s driftsunderskud, de manglende personskattelettelser og den manglende fortsættelse af privatiseringsarbejdet tre omstændigheder, der bestemt ikke trækker i den rigtige retning.

Vi havde gerne set, at man med hensyn til privatisering langt om længe erkendte – selv om det mest er fra Fremskridtspartiets side, der argumenteres for det – at der i hvert fald er mindst lige så mange fiskale grunde til at fortsætte privatiseringerne, som der er ideologiske grunde til at gøre det.

Vi kan jo også efterhånden undre os over, hvornår ekspansionen af den offentlige vækst stopper. Vi er i dag i en situation, hvor vi har